

Làm Ăn Phải Giữ Lấy Cái Mối

Lộc Dương

Từ ngày qua Mỹ, hấn sống quanh quẩn ở California bằng nghề chuyên chở tư nhân. Nghĩa là ai cần ra phi trường đón, hay cần xe đưa đi khám bác sĩ, hay thậm chí đi nhậu về không dám lái xe thì cứ gọi cho hấn. “Lộc chuyên chở : Rẻ, tận tâm, kín đáo “.

Hấn không ngờ chính vì cái sự kín đáo này mà có nhiều mối ở Việt Nam qua đều gọi hấn trước để đặt xe. Hầu hết các mối này là các đoàn cán bộ việt cộng qua Mỹ tham quan hay công tác. Thấy hấn ít nói lại uy tín đúng giờ giấc, họ thích lắm. Ngồi trên xe, có nhiều ông còn gạ hấn xem có mối nào làm đám cưới giả cho con cái họ được qua Mỹ thì giới thiệu, bao nhiêu họ cũng chi. Ai hấn cũng gạt, bảo để xem xem. Thế là họ sượng điên lên, nhồi nhét vào túi hấn bao nhiêu là danh thiếp có số phôn của họ, toàn những chức vụ kêu loằng xoảng. Và khi về lại VN, họ rí tai nhau. Thế là đoàn nào sắp qua Mỹ cũng cứ Lộc chuyên chở mà gọi đặt xe trước.

Chẳng biết mấy ông công tác thế nào nhưng phần lớn các ông ấy thuê hấn là chỉ nhằm phục vụ các mục đích sau đây :

- Đi xem nhà : Có đoàn bao xe hấn suốt ba ngày trời chỉ để chạy lòng vòng xem các khu dân cư. Coi trình sát bên ngoài cho biết thôi chứ chưa mua ngay đâu. Nhưng khu nào các ông cũng chê. Chở tới khu nhà hơn triệu đô la vẫn chưa vừa ý. Hấn bảo: Tiêu chuẩn mấy ông cao nhỉ ? Một ông cười, nhe nguyên cái hàm răng vầu ra : Thì cũng phải cố phấn đấu, hy sinh đời bố củng cố đời con. Hấn toan nói thẳng quan nào cũng nghĩ như ông thì còn gì là mẹ Việt Nam nữa, nhưng lại thôi. Làm ăn thì phải giữ lấy cái mối.
- Gái gú : Có đoàn thì máu gái, hỏi xem có chỗ nào mấy em Mỹ trắng ngon mắt một tí để cho các ông ấy “ trả thù dân tộc”. Hấn bảo : Cái này không được. Bị bắt ra toà rắc rối lắm. Xem vũ thoát y thì được, nhưng nhớ đừng đụng vào người mấy cô ấy, sẽ bị bảo vệ ném ra cửa. Mấy ông ấy coi xong ra chê vũ nữ Mỹ con nào cũng già, chê vú bé như hai quả quít, không bằng gái Việt. Hôm sau hấn chở đi cà phê Lú. Ở đây các cô tiếp viên VN ăn mặc hết sức mát mẻ, lại trẻ trung. Các ông ấy xem chùng thích thú lắm, mặt ai cũng hiện lên nét ngu ngu. Và các ông thi nhau bo đẹp, đến nỗi có cô phải ngạc nhiên nhìn kỹ xem các vị khách này là ai mà xộp thế. Nhưng đến chiều, ghé ăn phở, 10 đồng một tô các ông luôn miệng kêu đắt và lờ đi không cho người hầu bàn tiền tip. Hấn bèn vui vẻ móc tiền túi bỏ tip lên bàn. Làm ăn phải giữ lấy cái mối.
- Đi mua sắm : Hình như ông nào cũng có một danh sách dài những thứ vợ dặn phải mua. Các ông ấy xài toàn giấy 100 đô bó lại với nhau thành một cục. Nhưng cũng có ông không mua mà dở trò ăn cắp. Lần đó, một ông dẫu cặp kính mát made in Italy vào bụng, vừa ra khỏi cửa thì bị bắt. Vì là đi chung đoàn nên tất cả được mời vào văn phòng giải quyết. Cũng may gặp tay quản lý (manager) hôm đó cũng dễ dãi. Ông ta nói nếu ai ăn cắp cái gì yêu cầu tự giác bỏ lên bàn, và nếu vẫn thấy thích món đồ đó cứ việc bỏ tiền ra mua, ông hứa sẽ bỏ qua. Còn để khám xét thấy thì chắc chắn sẽ bị truy tố. Sau khi nghe hấn dịch lại, tay cán bộ ăn cắp mặt đang tái mét, run run tự nguyện rút từ trong bụng ra thêm hai lố quần lót phụ nữ đặt hết lên bàn: Những mảnh vải bé tí, xinh xinh, đủ các màu, trắng hột gà, xanh nhạt, xanh da trời, đỏ, tím, hồng đậm, hồng phấn...Cuối cùng, để thoát hiểm, tay cán bộ này chịu bỏ tiền ra mua cặp kính mát , còn mớ quần lót đành bỏ lại, không thì về vợ nó xem hoá đơn, nó phát hiện ra, nó giết.

Trên đường về, ông trưởng đoàn giọng tỉnh bơ, bảo hấn:

- Chuyện thế này là cũng chẳng ai muốn, thôi anh cứ giữ kín cho nhé.

Hấn cười:

- Mấy cái vụ này của các đoàn VN tôi còn lạ gì nữa? Các ông yên tâm.

Thế là mấy ông vui vẻ trở lại, bắt đầu phét lác khoe khoang về những chuyến xuất ngoại của mình trong quá khứ, nào Nhật Bản, nào Anh Quốc...

Hấn thây kệ, chỉ chuyên tâm lái xe, bụng rất khinh bọn này, nhưng thôi, làm ăn thì phải giữ lấy cái mối.

Loc Duong